

## ЕГИПЕТСКИТЕ ПИРАМИДИ

Египетските пирамиди са първото чудо на света. Те са седемдесет или осемдесет. Някога е имало повече; някои от тях са били победени от разрушителното влияние на времето, други са потънали в морето от пустинен пясък. Трудно може да се определи точния им брой; едва през 1952год. египетският археолог Мохамед Захария Гонем е открил неизвестна до тогава пирамида край Сахара, само на двадесетина километра от Кайро. Те се издигат върху гола скалиста височина, която отделя долината на животворния Нил от мъртвата пустиня и са построени в една редица от почти сто километра от Кайро до Илахун като на учебен плац, където египетският бог Слънце прави всекидневен преглед.

Но не всички пирамиди притежават „правилна” форма. Най-древната им разновидност е стъпаловидната пирамида край Саккара, която е строена по заповед на фараона Джосер. Размерите ѝ са внушителни: основата е правоъгълна, 125x115 метра, а археолозите предполагат, че възрастта ѝ е на 4 600 до 4 800 години.

Освен другите стъпаловидни пирамиди, повечето недовършени, има още една необикновена пирамида край Дашур. Стените ѝ образуват чупка и изглежда така, сякаш нейните строители отначало са мислели да я направят много по-висока, но после едва завършили долната третина, решили да съкратят срока за пускането ѝ в експлоатация с някакви си десетина години. И с това разнообразието във формата на египетските пирамиди се изчерпва (сред конкуренцията в Мексико дори има една конусообразна), а тези, които се числят към чудесата на света са правилни четиристранни пирамиди с квадратна основа и си приличат като две капки вода.

Филон пише за „**пирамидите край Мемфис**” (древноегипетския Менофер – първата столица на обединения Египет), повечето автори говорят за пирамидите „въобще”, малцина от тях за трите пирамиди край Гиза, а най-придирчивите признават за световно чудо само „**Гигантската Хеопсова пирамида**”. Тя е със стотина години по-млада от Джосеровата, т.е. датира от началото на 24в. пр.н.е., но иначе я превъзхожда по всичко. Дори в това, че е лесно достъпна: до нея се отива по асфалтов път с две платна, обграден с палмова алея.

Голямата пирамида е широка, висока, с грапави стени, а в дясно от нея е пирамидата на Хефрен. Зад Хеопсовата пирамида се намира третата от големите пирамиди край Гиза – на Менхотеп, която е висока само 62 метра. На 250 метра зад южната стена на Хеопсовата пирамида е разположен Сфинксът.

Зъбците по ръбовете на Голямата пирамида, които познаваме от фотографиите, всъщност са очертания на няколкометровите блокове. А тези огромни блокове са натрупани един върху друг просто така, без никаква спойка освен собственото им тегло.

От подножието до върха на Хеопсовата пирамида разстоянието е 137,3 метра. Първоначално е била с десетина метра по-висока, но неизвестно кога върхът ѝ паднал и днес вместо него има площадка, на която през Втората световна война била разположена британска противосамолетна наблюдателница. Страната на квадратната ѝ основа е дълга 230,4 метра; отначало е била с два метра по-дълга. Обемът на Голямата пирамида е 2 525 000м<sup>3</sup>. Площта на основата възлиза на повече от 54 000м<sup>2</sup>, т.е. 5,4ha.

За построяването на Голямата пирамида са били употребени (разбира се, това са само предположения) около 2 300 000 каменни блока със среден обем над 1м<sup>3</sup> и със средно тегло 2,5 тона.

Основоположник за „мистиката около Голямата пирамида” бил лондонският книжар Джон Тейлър. Той твърдял, че Голямата пирамида не е построена за гробница, а за паметник на древните единици – мерки.

После Пиаци Смид „открил” в тези единици всички възможни сведения, като например известното Лудолфово число, точната продължителност на слънчевата година, обиколката на окръжността на планетата и разстоянието от Земята до Слънцето и т.н. Освен

това „установил”, че тук именно е записана цялата съдба на човечеството и историята на неговото бъдеще. Неговите последователи Дж. и М. Едгар открили в размерите на пирамидата „божествения план на боговете”, а А. Яролимек – „математическия ключ за златния разрез”. Ф. Нютлинг „изчислил по размерите на пирамидата (които, между другото, египтяните не са използвали) атомното тегло на отделните елементи и скоростта на растежа на човешкото тяло. Мнозина предсказвали важни исторически събития. Например, според Ж. Горние и Г. Барбарен на 11 юли 1927год. парламентът на Андорската република трябвало да провъзгласи исляма за официална държавна религия, а през 1936год. армиите на руския император трябвало да завземат Йерусалим. Някои дори предсказвали Първата и Втората световна войни. Първата трябвало да избухне през 1913год., а Втората през 1927. След известно време научните доказателства и практическия опит ликвидирали тази епидемия от мистика.

Годините около 2 700-2 270 е периодът, когато са царували владетелите от III и IV династия, „строителите на пирамидите”. Първият цар и същевременно първият строител на пирамида бил Джосер. Неговата стъпаловидна пирамида край Сахара е най-старият монументален каменен градеж на света, втория е недовършената пирамида на неговия син Сехемхет. Най-големи пирамиди били построени по заповед на царете от третата династия през XXVв.пр.н.е.: Снофру, Хуфу, Хафр и Менакур. От владетелите от V династия най-големи пирамиди са оставили Венис, Сахуре, Весеркаф, а от VI династия – Тети, Меренре, Пепи I и II.

Пирамидите при Гиза са преки потомци на пирамидата на Джосер, те приличат на нея и по принадлежностите и обзавеждането си. В най-добро състояние се е запазила не голямата пирамида на Хеопс, а малко по-малката пирамида на Хефрен, но всъщност не защото е по-нова, тъй като петдесет или сто години „нямат” значение в древноегипетската история. Ако „Втората” пирамида изглежда малко по-висока, то е защото външността ѝ е по-лъжа. Тя се издига върху по-дебела основа, отколкото Хеопсовата, и стените ѝ сключват малко по-остър ъгъл ( $52^{\circ}20'$  докато тези на Хеопсовата сключват ъгъл  $51^{\circ}52'$ ). Нейните съвременници я наричали „Блясъкът на Хефрен” заради красивата ѝ облицовка, която единствено по тази пирамида се е запазила отчасти. Облицовката е гранитна и на 20-25 метра под върха образува непрекъсната правилна издатина.

Първият, който се опитал да обясни научно как са строени пирамидите бил Рихард Лепсиус. Според неговата теория цялата работа започвала изкопаването на полегат коридор в скалата, която била избрана за основа на пирамидата. После в края на коридора издълбавали помещението, в което трябвало да се постави мумията в дървените ковчези и каменния саркофаг. Точно над погребалната стая трябвало за де издига върха на пирамидата. Строежът на пирамидата започвал във вид на мастаба, която долу била най-широка, а нагоре се стеснявала стъпаловидно. Така строежът, който започвал щом фараонът се качи на трона, растял на широчина и височина чак до смъртта му. Ако царят умре млад, оставял след себе си малка пирамида, а ако доживее до по-напреднала възраст, го погребвали в по-голяма пирамида. Така например се е стигнало до извода, че Хеопс е царувал по-дълго от Микерин.

Тази теория дълго време се застъпва в науката (с различни варианти), въпреки че не обяснява задоволително построените малки „сателитни” пирамиди на царските съпруги и не взема под внимание икономическите възможности на дадена епоха. Днес теорията е опровергана от новите познания по въпроса. За нейното оборване допринасят изследванията в пирамидата на Хуней при Медум, довършена от цар Снофру. Пирамидата била разрушена от влиянието на времето, така че не можела да се проучва като макет във витрината на музей по история на архитектурата. Още по-голям принос прави откритата недовършена пирамида на цар Сехемхет от III династия, която вероятно е проектирал лично Имхотеп, архитекта на Джосеровата стъпаловидна пирамида. Четиридесет века е лежала тя под натрупания от вятъра пясък, докато през 1952год. Мохамед Закария Гонем не я изследва и помага да се

внесе яснота там, където цели поколения учени се губят в неясни догадки. „Преди всичко не бива да забравяме – пише Гонем в „Загубената пирамида“, че пирамидата е постройка с религиозен характер. Полагането на основния камък било свързано с точно определени религиозни обреди. Изглежда, че основния камък е поставял лично фараонът, придружен от жреци и жрици, които били облечени като богове и богини. Празненството се състояло от шест главни части: забиване на колове, опъване на въжета, изкопаване на земята, изсипване на пясъка, правене на тухли и накрая нареждане на тухлите”. (Очевидно всички тези действия били само символични, а последните две вероятно са останали от времето, когато египтяните още не са строили гробниците от каменни блокове, а от тухли). След като строителната площ била осветена със съответни обреди „египтяните започвали да строят най-напред подземната част на пирамидата, в средата на която се намирала погребалната стая, издълбана в скалата. Щом стаята била готова, спускали в нея по наклонената шахта саркофага, в който по-късно трябвало да се сложи ковчега с тялото на мъртвеца. Под основата на пирамидата прокопавали и други подземни шахти, които водели до стаите със задгробните запаси и безбройните каменни съдове за нуждите на фараона на онзи свят”. (В Джосеровата пирамида техните фрагменти тежали само 90тона). „Докато част от работниците прокопавали подземните коридори, други работници подготвяли терена за построяването на самата пирамида. Понякога поставяли основите върху здрава скала, която предварително изравнявали; в други случаи се налагало да изградят цялата основа на пирамидата от дялан камък. За да изравнят повърхността на основата вероятно са постъпвали така: ограждали нейната квадратна площ със стена, напълвали я с вода, докарана по канал, отбелязвали на стената водното равнище и по него изравнявали терена. През това време архитектът правел плана на пирамидата, на който отбелязвал размерите в лакти и ъгъла на наклона на стените”. (В Хеопсовата пирамида наклонът е изчислен така, че градусът на кръга около основата на пирамидата е равен точно на височината ѝ). „Щом строителната площ била изравнена, оставало да се определи положението на пирамидата спрямо посоките на света. Въпреки че древните египтяни не знаели какво е компас, те правели това с невероятна точност”. (В Хеопсовата пирамида най-голямото отклонение на посоката от сегашния астрономически север е по-малко от 1/10 от градуса!) После от пясъците започвала да расте пирамидата, стъпало по стъпало, от основата чак до върха...

По принцип всички пирамиди от Старото царство са строени по един и същи начин, но по време на строежа плановете им често се променяли. В средата имали ядро от дялан камък, върху който се опирали малко наклонени блокове от местен варовик. (Наклонът на пластове осигурявал здравината на постройката.) Когато пирамидата бивала завършена, отвън я облицовали с плочи от гранит и ситнозърнест варовик, докаран от каменоломните в Тура и Масара на десния бряг на Нил.

За плана и строежа на Хеопсовата пирамида немският египтолог Лудвиг Борхард казва: „Първоначално Голямата пирамида трябвало да има само една камера, издълбана в скалите, до която водел полегат коридор. Обаче щом камерата била завършена, строителят променил първоначалния си план, въпреки че строителните работи били напреднали чак до надземната част на пирамидата. Според втория план, който изисквал по-големи размери на строежа, погребалната камера трябвало да бъде над земята, т.е. в самата постройка, чието ядро било вече готово. Ето защо трябвало да се смени и посоката на стария коридор, който водел нагоре, и то така, че приблизително на височината на погребалната камера да се отклонява водоравно; същевременно трябвало да се пробие част от завършеното ядро на пирамидата. И в този случай не се знае нищо за предвижданата големина на пирамидата. Но едно е сигурно, че преди още преди да се направи подовата настилка на новата погребална камера и хоризонталния коридор, и този план бил изоставен и заменен с нов, последен. Според него изградили после така наречената Голяма галерия, т.е. разширената част и полегатия коридор и новата (трета по ред)

погребална камера с напълно непонятно натрупване на облекчаващи натоварването клетки над нейния таван. От този последен, окончателно осъществен план можем да установим размерите на постройката. Те най-вероятно са много по-големи, отколкото в предишните плановете”. Към тази лекция, изнесена на 1 февруари 1922год. в Немското дружество за изследване на Мала Азия и Изтока, трябва да се добавят няколко забележки. Тук Борхард обяснява фазите в строежа на Голямата пирамида и предназначението на всяко от помещенията. Правилно говори за „недовършената подземна камера в скалата” (вместо за „подземната гробница на фараона”, нали един и същи човек не може да бъде погребан в две гробници), по-нататък за „първата изоставена погребална камера” (която драгоманите безпричинно наричат „гробница на фараона”) и за така наречената „царска гробница” въвежда по-сполучливия термин „погребална камера”. Само едно негово твърдение не може да се приеме без възражения: с „непонятното натрупване на клетки, които облекчават натоварването”.

Над малката погребална камера (разбира се, относително малката, защото нейната площ е 5,20x10,43 метра, а е висока 5,81 метра) се намират горните 2/3 от пирамидата със смазващата си тежест. За да не се срути това бреме, натискът трябвало да се разпредели равномерно. Египтяните разрешили въпроса, като над тавана на погребалната камера винаги поставяли два големи каменни блока с полегати стени, които се опирали един в друг под тъп ъгъл и по този начин образували някаква огромна масивна стряха. При по-малките пирамиди това било достатъчно, но при Хеопсовата сигурността изисквала този „покрив” да се постави по-нависоко, така че натискът да не въздейства направо върху погребалната камера, а върху празното пространство над нея, укрепено с каменни блокове. Така възникнало „помещение, облекчаващо натоварването”, известно с по-малките си размери и в другите пирамиди.

В Хеопсовата пирамида има сложна система от коридори, които образуват истински лабиринт. Коридорите са прокарани, от една страна, поради строително-технически и „експлоатационни” причини (за да може мумията да се превози до погребалната камера), а от друга – поради съображения за безопасност, ако някой осквернител на гробницата попадне там, да се обърка и загине. Много от коридорите са слепи, други са свързани по между си, така че без знаци по стените и без компас човек може да се скита по тях цели часове и да не се приближи до камерата с нито една стъпка. Някои са толкова ниски, че едва може да се промъкне през тях, други са с висок таван (но въздуха там е също така спарен и задушен; за хилядите години, през които знойното слънце е огрявало пирамидите, камъните са се нажежили толкова, че температурата е над 30°C); някои са стръмни, други рязко се спускат надолу и свършват с яма, която изглежда бездънна. Към системата от предпазни мерки спадали и грижливо затворената погребална камера и зазиданите отвори на шахтите и входовете. След като поставели мумията, египтяните затрупвали входните и съединителните коридори с камъни и чакъл, зазиданите отвори осигурявали допълнително с печатите на фараоните и жреците, замаскирали входните врати. После облицовали цялата пирамида с гранит и варовик като с компактна глеч. Сегашният вход на северната стена на Голямата пирамида не е истинския. Това е вход на коридор, прокаран от крадци приблизително след падането на Старото царство и води до началото на така наречената Голяма галерия. Огромната дупка над нея е останала от стенобойните машини на халиф Ал-Мамун, син на Харун-Ал-Рашид от „Хиляда и една нощ”, който търсел тук „съкровищата на фараона”. Размерите на Голямата пирамида, системата от подземни коридори, облекченото натоварване на погребалната камера, всичко това доказва изключителните технически познания на древноегипетските строители. Точното подреждане на пирамидите в Гиза според посоките на света и една спрямо друга (например диагонала на Хеопсовата пирамида от североизток на югозапад съвпада точно с продължението си – диагонала на Хеопсовата пирамида, югоизточните ръбове на двете пирамиди съвпадат точно с югоизточния ръб на Микериновата пирамида и т.н.) доказва изключителните познания на астрономите и земемерите. В

погребалната камера черните каменни блокове са обработени толкова точно и толкова плътно прилягат един към друг, че в пролуката помежду им не ще може да се пъкне дори крайчеца на плик за самолетна поща.

Но Голямата пирамида не е построена от Хеопс, той само е заповядал да бъде построена. Не са я проектирали нито архитектите, нито инженерите, те само са разработили строителни планове и са ръководели строежа. Истинските строители на пирамидите са Хм, което е транскрипция на йероглифния знак за роб, пленник, слуга.

*„Робите в Египет били предимно военнопленници, към които се числяло също и мирното население – мъже, жени и деца, похитени на военна територия и докарани в Египет, освен това египтяни, осъдени за тежки престъпления, и най-сетне хора, които сами са попаднали в робство или доброволно са сменили личната си свобода с ярем... Тъй като селяните и работниците в Египет били свободни хора, а военнопленниците не са били много, там не е имало и твърде много роби.“*

Академик Лекса „Общественият живот в древния Египет“

За Голямата пирамида Херодот казва: *„Та когато Хеопс станал цар, той докарал страната до мизерия във всяко отношение. Най-напред затворил всички храмове и така египтяните нямали възможност да правят жертвоприношения. После принудил всички да работят за него. На едни заповядал да влачат каменни блокове от каменоломната в Арабските планини чак до Нил, на други – да разтоварват пренесените на салове през реката каменни блокове и да ги превозват чак до Либийските планини. И така работели десет милиарди души на смени все по три месеца. Десет години работниците строили пътя, по който после влачили каменните блокове. Според мене изграждането на пътя не е по-малка работа, отколкото самата пирамида... Този строеж и построяването на подземните камери в хълма, върху който се намира пирамидата, продължавали цели десетилетия... Двадесет години продължавал строежът на самата пирамида, всяка страна на която е осем плетхорна дълга и почти толкова висока; построена е от гладки и възможно най-съвършено прилепнали един за друг каменни блокове, никой от които не е по-малък от тридесет педи.“*

Милиарда означава десет хиляди, следователно според Херодот на пирамидата са работили едновременно 10 000 работника. Плетхорн е 1/16 от стадия, т.е. според древната атинско-еврейска система, с която си служел Херодот, той е равен на днешните 29,6 метра. Значи според нето страната на пирамидата е дълга 236,8 метра, което е сравнително точно сведение, защото разликата между съвременното изчисление и първоначалната ѝ дължина (232,4 метра) е само 2%. В постройката има около два и четвърт милиона каменни блокове.

Най-напред каменните блокове трябвало да се трошат от скалата. Обикновено камъкът се добивал по следния начин: в стената на каменоломната се издълбавала дупка; щом станела достатъчно дълбока, набивали в нея дървен клин, който заливали с вода дотогава, докато дървото набъбне и разпука скалата. Но понякога каменните блокове се изрязвали направо от скалата с длета; няколко такива недодялани каменни блокове са се запазили и до сега в каменоломните в Тура заедно с въжетата, по които са ги спускали в долината. После каменният блок трябвало да се одяла, разбира се ръчно, с медни длета. След това един такъв каменен блок трябвало да се превози до строителния участък; ако бил ситнозърнест варовик, превозвали го от Макадамските планини до Нил, на разстояние от няколко километра, там го натоварвали на сал, прекарвали го през реката и после на дървена шейна го пренасяли до строежа. Там вече на място му придавали исканата форма. Тъй като всеки каменен блок има шест стени, трябвало да се одялат и огладят около 13,5 милиона стени. Това е същевременно минималното количество квадратни метри, които работниците е трябвало да обработят.

Обаче всичко това било само подготовка, истинското строителство тепърва започвало, без подежни кранове и машини. От епохата на Старото царство няма никакви доказателства за съществуването им дори от стенописите в гробницата на Цуй. Древноегипетските строители придвижвали огромните каменни блокове нагоре и ги нареждали един върху друг, докато стигнали до върха на пирамидата само с мускулите си и с най-прости помощни средства.

Тези „най-прости помощни средства” се базирали върху употребата на лостове, валове и наклонени плоскости. Петри реконструирал „подежните машини” на древните египтяни по стенописите, археологическите находки и описанието на Херодот. Под дългия каменен блок, близо до центъра на тежестта, работниците подлагали две призми. После натискали блока от единия му край, така че тежестта да пада само върху едната от призмите, а под втората призма, която в този миг оставала свободна, подлагали каменна плоча, след това пък пренасяли тежестта на блока върху втората призма и подлагали плоча под втората призма и т.н. Под каменните блокове, при които не можело да се използва лостовият момент, подлагали дървени „люлки”, които давали възможност да се накланят в две посоки, а под тях пъхали дървени клинове. Тези „машини” египтяните поставяли върху стъпалата на пирамидата или върху наклонена рампа, опряна на стената на пирамидата. Остатъци от такива рампи са се запазили при пирамидата на фараона Аменемхет I в Лиц и при пирамидата на фараона Хуней в Медум; през 1952год. Гонем ги открил и при недовършената пирамида на Сешемшет при Сахара.

*„Цялата работа изисквала обширна и сложна администрация”, пише Гонем. „Само по този начин можел да се осигури превоза от каменоломните, транспорта на плочите за облицоване от ситнозърнест варовик през реката и самия строеж на пирамидата. Армия от писари водела най-различни списъци, отбелязвала каменните блокове и осигурявала жилище и храна за множеството занаятчии и работници в каменните кариери и на строежа. Работниците са били разпределени в работни групи от по 800 до 1 000 души”.*

Някои изследователи считат за преувеличени сведенията на Херодот за броя на работниците, които работели едновременно на строежа на Хеопсовата пирамида. Но разкопките на Петри, а по-късно и на Райснер край Гиза потвърждават, че сведенията отговарят на истината. Близо до Голямата пирамида са изровени останките на работнически селища, в които са можели да живеят около 10 000 занаятчии със семействата си. Това са точно онези 10% от общия брой работници, които според Херодот представлявали основния кадър от квалифицирани работници.

Херодот не пропуснал и „паричния въпрос” по строежа на пирамидата, от който се интересували и другите древни автори. *„С египетско писмо върху пирамидата е отбелязано колко пари са изразходвани за ряза, лук и чесън за работниците. За тези неща е заплатено 1 600 сребърни таланта”.*

Строителите на пирамидите „свободните работници и селяни”, които били докарвани тук трябвало сами да се издържат, както техните потомци много по-късно, крепостните селяни, които си отработвали своя „работен ден” при феодала. Следователно поробените народни маси не само строяли пирамидата със собствените си ръце, но и финансирали нейния строеж. Може да се добие представа, но само представа за съкровищата, скрити в пирамидите, по единствената гробница на египетски фараон, която се озовала в ръцете на учените почти непокътната. През 1942год. Хауърд Картър изнесъл само от предната камера на гробницата на Тутанкамон 34 тежки сандъка със златни съдове, такъми, накити, скъпоценни камъни, украшения, злато и пак злато. Когато по-сетне се добрал до погребалната камера, намерил там позлатен ковчег с размери 5,20x3,25x2,75 метра, а в него втори златен ковчег, в него пък трети позлатен ковчег, а в третия позлатен ковчег – саркофаг от един единствен къс най-рядко срещан жълт планински кристал, в саркофага – още три други позлатени ковчеза, а в последния от тях, направен от масивно злато, Картър открил

мумията на фараона. На лицето си имала златна маска, на пръстите – златни напръстници, а на шията – двойна златна верига. Когато развил ивиците платно от мумията, намерил в гънките им толкова много накити, че при описването им трябвало да ги разпредели в 1 012 групи. Освен това в гробницата имало красиво изработени статуи на стражите на мъртвия и на богините – покровителки, скъпоценни предмети за употреба, като например две колесници, легла, шкафчета с инкрустации и няколко позлатени стола.

През време на размириците в първия междинен период, древните египтяни престанали да строят пирамиди. Фараоните от Средното царство отново започнали строежите, докато през царуването на XIII династия окончателно се отказали от тях. Последната пирамида вероятно е поръчана от фараона Хенджер през около XVII век пр.н.е. Тези късни пирамиди имали силно укрепени погребални камери, но иначе били само от кирпич

## ПИРАМИДИТЕ ГОВОРЯТ

От дълги години се е наложило убеждението, че Хеопсовата пирамида не е нито прищявка на фараонското тщеславие, нито пък просто великолепа гробница. Много учени са категорични, че тя упражнява тайнствено въздействие върху обектите, влезли в досег с нея. Наричат тази странна енергия биоплазматична, психотронна, сила на Од, N-лъчи или просто космична биоенергия. Установено е, че самата пирамида притежава необяснима сила, която се излъчва към предметите в нея или в близост до нея. Но и за този факт липсва обяснение. Въпреки всичко обаче – а може би именно поради грандиозността на предизвикателството – човешкият дух няма да се успокои, докато не проникне и в последната загадка на единственото от Седемте чудеса на древния свят, запазило се и до днес – Египетските пирамиди, както и в тайната на феномена пирамида изобщо.

Великата пирамида в няколко „сигурни“ цифри:

- Построена е преди 3 500 до 73 000 години (според различните хипотези).
- Състои се от 2,6 милиона каменни блока с тегло между 2 и 70 тона всеки, издялани с точност до 1/100 цола.
- Голяма част от тези каменни блокове вероятно са изминали около 500 мили от мястото, където са добити до строежа.
- Пирамидата заема площ от около 51 декара.
- Висока е 137 метра.

Според окулистите около 100 000 години пр.н.е. са живели народите на лемуриите и атлантите. Те познавали въздушната навигация и телепатията като средство за общуване на далечни разстояния. Цивилизацията на атлантите достигнала изключително високо развитие, но в следствие прекомерния лукс, пороците и нравственото падение предизвикали мистериозни реакции на природата и океана, наречен днес Атлантически, погълнал целия материк на Атлантида. Неколцината оцелели намерили спасение на египетския бряг (интересен факт е, че по скалите на Горен Египет има изображения на огромни тайнствени кораби). Там те почнали да проповядват своите научни знания под формата на символи, вдъхновявайки строителите на пирамидите и Сфинкса. Следите от тези символи са останали и до днес.

Така например, Великата Хеопсова пирамида е обхващала Нилската делта чрез продълженията на своите диагонали по права линия, а меридианът, т.е. линията север-юг, преминаващ през пирамидата, разделял тази делта на два съвършено еднакви сектора. Преди години след дълги разисквания учените определят като основни Парижкия и Гринуичкия меридиан, докато всъщност идеалния земен меридиан е онзи, който минава през Хеопсовата пирамида, тъй като той пресича възможно най-голям брой материци (суша) и съвсем малко морета. Съществува и едно любопитно обстоятелство: ако се изчисли точно повърхността на земите, които човечеството може да обитава, ще се установи, че фамозния меридиан ги разделя точно на две половини.

Наложило се е убеждението, че Хеопсовата пирамида е само фараонска гробница. Може да се приеме обаче, че това е един всъщност изключително точно замислен паметник с кодирана в него информация и в чиито основи лежи един грамаден храм. Самите древни народи са обявили Великата пирамида за едно от седемте чудеса на света. Върхът на пирамидата е точката, основата – квадрата, т.е. безкрайността и определеното, прогресията и числото. Върхът означава още началото и края на всичко, вечната опора на познанието, представата за Бога. Тялото на пирамидата е създанието, квадратната основа е земята, върху която живеем. Всички тези символи, заложили според окултната наука в Хеопсовата пирамида имат своите естествени продължения. Така например, върхът е свързан с основата с четири триъгълника, които образуват стените на пирамидата. Според окулистите, като се разположат трите страни на четирите триъгълника във вид на лъчи около върха ѝ, се получава звезда с 12 лъча – символ на зодиака с 12-те небесни врати, с 12-те човешки добродетели. Освен това, четирите триъгълника, взети като основа на съществуването, символизират огъня, земята, водата и въздуха. Трите страни на всеки триъгълник и четирите стени на квадрата на основата ( $4+3=7$ ), свързани около върха, образуват звезда с седем лъча, които символизират известните тогава седем планети, седемте цвята, седемте ноти, седемте кръга на всемирното битие.

Пирамидата е обхващала и системата на числата и цифрите. Очевидно е, че най-малката въображаема форма е математическата нула, която е в състояние да увеличава обема си и да променя мястото си. В първия случай тя се видоизменя в кръг или сфера, а във втория случай образува линията. Пирамидата дава ключа на числата, които са възплъщение на формата: точката – върха на пирамидата, е единството; линията, т.е. връзката между две точки е числото 2; триъгълника – 3; квадрата – 4; пентаграмата – 5 и т.н.

Нещо повече: числото се смята за връзка между духа и формите. Така например, според старите окулисти 0 е изобразявала тайнствения мост между невидимото поле и земното; 1 символизира активната сила, човека; 2 пасивната сила; 3 любовта, хармонията и тайната на троичността; 4 осъществяването; 5 човечеството и петте чувства; числото 6 съответства на числото 3; числото 7 е свързано със споменатите по-горе планети, цветове, тонове; 8 представлява двойната 0 – символ на оплодяването; 9 символизира възпроизвеждането, тъй като, умножено с другите прости числа и с прилагането на проста аритметична операция, винаги се възпроизвежда само ( $2*9=18\rightarrow 1+8=9$ ;  $3*9=27\rightarrow 2+7=9$  и т.н.)

Числото е представлявало образа на всички създадени неща. Смятало се е, че божеството разговаря с човечеството чрез минерални вибрации, които се видоизменят веднага в едно нежно съчетание от благоухание и форми. Тази странна символика (нека не забравяме, че всеки символ има 16 нива на зашифроване) се е съхранявала най-ревностно в египетските храмове и то като най-възвишена наука, до която посветените биха могли да се докоснат. И се приема, че сред тях са били бъдещите реформатори Мойсей, Орфей, Ликург, Пифагор, Платон...

В днешния век на електрониката нашите познания за тайните на Древния Египет като че придобиват по-точни измерения...

Благодарение на разчетени египетски папируси е установено, че Великата пирамида е имала “блестяща шапка”, която е отразявала слънчевите лъчи сутрин и при залез. По всяка вероятност това е била една миниатюрна втора пирамида от злато и бронз, която е изпълнявала функция на гръмоотвод, а може би е имала и по-специално предназначение за връзка с Космоса. В края на 1986год. се появява съобщение, че египетските пирамиди (в това число и Хеопсовата) са били покрити с особено вещество – хелиополимер, който при промяната между дневните и нощните температури е отделял капчици течност, предпазващи облицовката от разрушение. Точката на кипене на тази течност е около  $600^{\circ}\text{C}$ , а се различава от обикновената вода така, както структурата на диаманта се различава от структурата на



графита. Една година по-късно са открити неизвестни по-рано празни пространства не само в Хеопсовата пирамида, но и в знаменития Сфинкс. През 1978год. по компютърен път се стига до извода, че в Хеопсовата пирамида са зашифровани параметрите на Слънчевата система. Доколкото е известно, древните египтяни са знаели само дробите с числител, равен на 1 и като изключение – дробта  $2/3$ . При такова ниво на знания е немислимо да се зашифроват параметрите на Слънчевата система. За това, че чужд разум е участвал в създаването на пирамидите в Гиза, се е говорело и писало неведнъж, но все пак са необходими и конкретни доказателства.

Това, което е известно е, че генетичният код на всички живи организми на Земята – от микроба до човека – е един, а дистанцията между първия и втория е по-голяма, отколкото между нас и извънземните цивилизации. Вече е установено пълно съвпадение между наклона на голямата галерия в Хеопсовата пирамида, равен на  $26^{\circ}34'$  и данните на едно Нобелово откритие в генетиката:  $26^{\circ}$  е ъгъла на развитие на спиралата на ДНК, а 34 амгстрьома е дължината на нейната вълна.

Въз основа на най-различни измервания, извършени от разнородни и разнонационални екипи, свързани с Хеопсовата пирамида се стига до следните изводи: пирамидалния комплекс в Гиза е построен по проект от високоразвита цивилизация. Взаимовръзката на основните параметри на съоръженията се изгражда от фундаменталните величини: “ $\pi$ ” – **3,14**; “ $e$ ” – основата на натуралните логаритми – **2,7182**; “ $\phi$ ” – пропорцията на златното сечение – **1,618** и числото **108**, което е универсална константа на Слънчевата система. Аналогични взаимоотношения се откриват и в съотношението на параметрите на Сириус А, Слънцето, Земята и Луната. И в основата на всички измервания е числото “ $\pi$ ” – това е тази метрична десетична система, където метриката и числото са единни, както пространството и времето.

За това, че архитект на комплекса е представител на съзвездието Голямото куче, свидетелстват в частност космическата диаграма на Хеопсовата пирамида, както и стойностите на сумарния обем на трите големи пирамиди – 5 132 хиляди  $m^3$ , при което забележете – 5 е числото на небесните тела в тази система; 1 отговаря на звездата Сириус А; 3 е идентично със системата от тройни звезди Сириус А, В и С; 2 олицетворява числото на спътниците на Сириус С. С други думи числото 5 132 намира своето космическо потвърждение и аргументация.

Пълният геометричен обем на Хеопсовата пирамида е  $2\,656\,567m^3$  – зашифрован символ на единството на МИКРО и МАКРОСВЕТА, тъй като  $2\,656\,567=137*19\,391$ , където числото 137 илюстрира постоянната фина структура - първоосновата на класическата физика, а 19 391 – постоянни парсека. Последната величина е изразена с нова формула и е въведена в астрономическата терминология ( $1\text{ парсек}=3,0857*10^{16}m=3,2616ly$  (светлинни години)).

В общото геометрично разположение на пирамидите в Гиза и по-точно в тяхната групировка 4-2-4 е зашифрована планетната структура на Слънчевата система, включваща земната група планети, гигантите Юпитер и Сатурн и най-отдалечените от Слънцето планети, включително и неизвестната планета Х.

Освен това, въз основа на математическия модел на пирамидите може да се даде едно ново определение за понятието ПИРАМИДА. Това е гигантска йерархична стълба, изградена от четирите фундаментални стъпала, които са основи на сътворението, на света и битието: КОСМОС – СЛЪНЧЕВА СИСТЕМА – ЗЕМЯ – КРАЙ НА ЖИЗНЕНИЯ ЦИКЪЛ, което в космически мащаб се олицетворява от Сириус А – Слънцето – Земята – Луната. Това определение се потвърждава с доказателството – резултат от пет различни варианта на разшифроване, включително и вариант на египетска фреска, изобразяваща пирамида.

И все пак може още веднъж да се постави въпроса: защо е отдадено предпочитание на системата Сириус? Като изходен пункт в развитието на тази хипотеза са залегнали легендите и необичайно развития култ към Сириус в Древен Египет. Според едно от преданията строителството на пирамидите в Гиза е ръководел богът на Луната и мъдростта ТОТ, долетял

от Сириус специално за тази цел. А самата планета Сириус се отъждествявала с богинята Изида.

### **ЕГИПЕТСКИТЕ ПИРАМИДИ БИЛИ ОТ ИЗКУСТВЕНИ КАМЪНИ!**

Мистериозната архитектура на пирамидите, тайнството на построяването им до ден днешен са предизвикателство за учените. Никой от тях не може да отговори на въпроса по какъв начин точно хората, които не са познавали нито желязото, нито макарата са успели да издигнат блоковете от по няколко тона до 146 метра височина, колкото е Хеопсовата пирамида.

Известни са няколко тези, но въпреки това отговор на загадката няма. А дали не става дума за нещо толкова просто, че никой не се е осмелил да го допусне? Например, че каменните блокове не са отсичани от далечни скали и пренасяни, а са направени на място. С други думи казано, зидарите са ги отливали от пясък или счукани камъчета и свързващо вещество – заливали сместа с вода, сипвали я в калъпи, чакали да изсъхне и вече с готовите блокове издигали строежа ред по ред.

Тази на пръв поглед доста екстравагантна идея е на архитекта Жоал Берто, който не е египтолог, но познава идеално строителните материали. Берто е разработил концепция за голям парк на научната фантастика в Монпелие. Специалистът по заблуждаващи окото декори знае добре, че външния вид на материалите често не издава веществата, от които са изработени. Че е много лесно например бетона да изглежда като дялан камък в очите на неспециалист. Известният факт, че строителите на пирамидите са владеели производството на гипс и хоросан и че са правели тухли от смесена със слама глина, придава правдоподобност на тезата.

При посещение в Египет архитектът бил заинтригуван от подредбата на блоковете на Хеопсовата пирамида. Те са така прилепнали един до друг, че помежду им не може да се мушне цигарена хартия, какво ли дялане е паднало, че да съвпадна идеално изпъкналите и вдлъбнатите повърхности?! Състоянието на камъните също го навело на мисълта, че няма как да са пренасяни – все някъде щяха да са очукани острите ръбове, гладката повърхност. Според Берто успоредните черти по някои от тях, както ясно видял, са следи от кофраж.

Любопитна подробност в полза на хипотезата е, и че камъните на Хеопсовата пирамида не са нито правилни кубове, нито паралелепипеди, а са с най-различни форми и големина – не е изключение сравнително малък екземпляр да “крепи” сложна конфигурация от огромни блокове. Впечатляващият брой на камъните, съставлящи сложния пъзел на пирамидата – 2 300 000 (средното им тегло е 2-3 тона), Берто също тълкува в подкрепа на своята теория. Той взема предвид и времето, за което е издигнато убежището на Хеопс – около 20 години според египтолозите.

Огледът на плочите, покриващи пространството около пирамидата, затвърдил хипотезата на архитекта – долната им част е идеално слята със земята, така че и най-малката пукнатина е запълнена. Такова съвършенство не би могло да се постигне дори чрез безкрайно вдигане, дялкане и наместване. Но ако е използван течен строителен материал, който в последствие се е втвърдил, нещата стават лесно обясними.

### **ЗАГАДКАТА НА ГОЛЕМИЯ СФИНКС**

Редом с пирамидата на Хеопс на платото Гиза е изваяно огромното тяло на Сфинкса, чиято история, за разлика от тази на Великата пирамида, е неизвестна. Изсечен е от природна скала и размерите му са внушителни: дължина 57 метра, височина около 20 метра, главата по вертикала – около 5 метра. Тя е покрита с царски ивичест шал, на челото е символът на свещената власт – змията. Египетските фараони са носели малка изкуствена брада, такава брада има и Сфинксът. Остатъците от боя по камъка свидетелстват, че някога монументът е бил оцветен: лицето – в червено-кирпичен цвят, а шала е бил на сини и червени ивици.

В древноегипетските писмени източници почти не се споменава Сфинкса. В един от надписите – 1 000год. пр.н.е. се казва, че “произходът му се губи в тъмата на времето”.

Дълго време се смятало, че е изваян в една епоха с големите пирамиди на Гиза и се отнася към времето на царуването на фараона Хефрен. По-щателните изследвания на повърхността на монумента водят до други изводи.

Оказало се, че тялото му дълго време е било подложено на водна ерозия, при това не в резултат на наводнения (например разливането на Нил), а под влияние на дъждове. По страничните части на фигурата има вертикални ивички. Но платото на Гиза е много сух район, там практически няма дъждове. Преди 12 000 години климатът в този район е бил съвсем друг – много влажен и дъждовен. Значи след края на последното заледряване Големият Сфинкс вече е бил построен! Известните пирамиди на Хеопс, Микерин и Хефрен са построени 7-8 000 години по-късно!

Редом със Сфинкса са разположени развалините на два храма – храм на Сфинкса и храм на Долината. Според геоложкия анализ те са строени в едно и също време със Сфинкса.

За хилядолетията на своето съществуване големият Сфинкс е претърпял не само разрушителни изменения. През римската епоха са се появили предните лапи от кирпич. Цели столетия е бил засипван от пясъци и го забравяли. Достатъчно подробно пръв го описва към средата на Vв.пр.н.е. древногръцкият историк Херодот.

През XIIв. мюсюлманският историк Абдел Латиф споменава, че близо до една от пирамидите има голяма глава, стърчаща от земята. Наричали я Абул Гол – бащата на ужасите. Съхранило се е свидетелство от XIVв., че човек с името Саимед Дар “искал да изкупи своите грехове, отправил се към пирамидите и рушил лицето на Абул Гол, което така и си останало”. От тогава пясъците започнали да настъпват към обработваемите земи на Гиза и хората свързвали това бедствие с ругателството на Абул Гол.

С изобретяването на електронноизчислителните машини се появява възможност да се “реконструира небесният свод от гледна точка на състоянието му в различни периоди от далечното минало”. Големият Сфинкс е разположен на 30-тия паралел и гледа точно на изток. Разчетите показват, че през 10 500г.пр.н.е. (това е ерата на Лъва), в деня на пролетното равноденствие точно срещу Сфинкса се появило съзвездие Лъв. В пет часа сутринта то вече напълно се виждало на хоризонта. В този момент Слънцето осветило статуята на Сфинкса така, че лъчите му били ориентирани на 12 градуса по-ниско от задните му лапи. От този факт английските учени Робърт Бювал и Греъм Хенкок направили извода, че под Сфинкса на дълбочина около 30метра има хранилище на съкровени знания, което неведнъж се упоменава в свещените текстове на древен Египет.

Прави впечатление несъразмерността на главата на Сфинкса и огромното му туловище – главата е по-малка, отколкото трябва. Има предположение, че първоначално тялото е било с глава на лъв, а по-късно – след век или хилядолетия, са я преработили в човешка глава, която естествено се получила с по-малки размери.

Известно е, че земната ос описва кръгова конична повърхност за 25 920 години. Това движение се нарича прецесия. Още в древността този кръг бил разделен на 12 части по знаците на Зодиака. На всеки знак по този начин се падат по 2 160 години. В наше време завърши епохата на Рибите и започна епохата на Водолея.

През 1945год. принц Фарук, син на египетския крал, отишъл през нощта при Сфинкса и там, по-късно разказва той, „се докоснал до нещо и пред него се преместила каменна плоча”! По-късно Фарук не можел да си спомни това място и да намери вратата. Трудно е да се каже доколко може да се вярва на разказа му.

През 1979год. започнала работа по реставрацията, защото иначе главата би се откъснала от туловището. Селянин разказал на реставраторите, че през 1926год. като дете е помагал да се откапава Сфинкса от пясъците и е видял на шията му отворстие. Реставраторите намерили този отвор и се вмъкнали в него. Оказали се два тунела, широки не

повече от метър. Единият водел нагоре, другият – надолу до скалата. Стените на тези ходове изглаждали необработени.

В началото на 90-те години на 20 век американски учени, с помощта на метод за сеизмично разузнаване откриват аномалии и ивици в скалата между лапите на Сфинкса. Една от четирите открити ивици е на 5 метра под монумента и има площ 100м<sup>2</sup>. Тя явно е с изкуствен произход.

Ако се вярва на древни източни митове в незапомнени времена далечните прадеди на египтяните са скрили в тези тайни каменни камери съкровени знания за миналото и бъдещето на човечеството.

Правени са нееднократни опити да се проникне под постаментата на Сфинкса, но винаги са били неуспешни. През XX век египетските власти всячески се стараят да попречат на комплексното изучаване на Сфинкса, подземията, тайните му входове. Местните египтолози съзнават, че Сфинкса е с по-ранен произход от пирамидите в Гиза. Но това означава, че някога в долината на Нил е съществувала по-древна от египетската цивилизация. С тези изводи египтяните никак не искат да се съгласят.

Дълго време се счита, че лицето на Сфинкса е лицето на фараона Хефрен. Негова статуя е запазена и е изложена в музея в Кайро. През 1993год. лейтенант Франк Доминго от полицейския департамент в Ню Йорк, специалист по построяване на фотороботи, стига до извода, че лицето на Сфинкса и лицето на Хефрен не могат да се считат за изображение на един и същи човек. Нещо повече – с помощта на съвременни криминални методи се установи, че формата на главата и чертите на лицето на Сфинкса не са характерни за египтяните, а са по-близо до особеностите на нубийците.

По Войтех Замаровски, “Седемте чудеса на света”, 1981